

Διευρύνεται τὸ «άνοιγμα» πρὸς τὸ Βατικανὸ*

*«Τὸ ἐγκαθιδρυθὲν κλίμα εἶναι “ὀριστικὸ”»
«Γίνονται περισσότερες οἱ ἀνοικτιές πόρτες»*

**Ἐνσυνείδητη πλέον Συγκρητιστικὴ Κοινωνία
Ἡ μόνη «σωτηρία»: ἡ θεάρεστος «Ἀποτειχίσις»**

α. «Παπόφιλη ἐνέργεια τῆς Ἐκκλησίας»

ΤΟΝ Νοέμβριο 2001, στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τεύχους 13 τῆς «Τόλμης», δηλαδὴ τοῦ «Μηνιαίου Ἐνημερωτικοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν», ἀλλὰ καὶ στὴν σελ. 13 αὐτοῦ, δημοσιεύθηκε μία πολὺ χαρακτηριστικὴ φωτογραφία ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι - προσκύνημα τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ στὴν Ἀθίνα κατὰ τὸν Μάιο τοῦ 2001: ὁ Ποντίφιξ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καινοτομίας κ. Χριστόδουλος στὴν Πνύκα, καθήμενοι ἐπὶ θρόνων ἐκατέρωθεν τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου¹.

Ὁ Καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Κορνάρκης διερωτᾶται ἐπὶ τοῦ «τολμηροῦ» αὐτοῦ δημοσιεύματος:

«Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Πάπας ἦλθε καὶ ἀπῆλθε θριαμβευτῆς, ἀλλὰ τί νόημα εἶχε ἢ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ προβολὴ τῶν δύο θρόνων στὴν πνύκα, στὸ πρῶτο ἐξώφυλλο τοῦ “τολμηροῦ” περιοδικοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς; Γιατί αὐτὴ ἢ... τόλμη νὰ προβληθοῦν καὶ πάλι οἱ δύο θρόνοι τοῦ παπικοῦ θριάμβου! Νὰ μὴ λησμονήσουμε τί; Τὴν μειοδοσία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἀρχῆς;»².

Εἶχε ὅμως προηγηθῆ ἐπισημοτέρως καὶ ἐντονωτέρως παρουσιάσις αὐτῆς τῆς «ὑποδοχῆς τοῦ Πάπα στὰ ἐνδότερα τοῦ ὀρθόδοξου παραπετάματος»², ἡ ὁποία ὑποδοχὴ «κατ’ ἀνάγκη» ἐπιβλήθηκε ἔξωθεν, ἀλλὰ ἔσωθεν τελεσιουργήθηκε μὲ βυζαντινὴ... μεγαλοπρέπεια!², ὅπως παρατηρεῖ ὁ κ. Καθηγητῆς, ὁ ὁποῖος συνεχίζει:

«Μάρτυρες τοῦ τελευταίου γεγονότος θὰ εἶναι πάντοτε τὸ φωτογραφικὸ ὑλικὸ πὺ ἐκόσμησε τὸ περιοδικὸ τῆς Ἐκκλησίας³, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Πάπα! Μὲ ἔγχρωμες, μεγάλων διαστάσεων, φωτογραφίες,

θριαμβολόγησε αὐτὴ τὴν “κατ’ ἀνάγκην” ὑποδοχή, μὲ τὴν αἴγλη μιᾶς προβολῆς μιᾶς παπόφιλης ἐνέργειας τῆς Ἐκκλησίας. “Ο,τι ἔπρεπε νὰ περάσῃ “κατ’ ἀνάγκην” ὡς ἀσήμαντο γεγονός, προβλήθηκε μὲ μοναδική, γιὰ τὶς σελίδες τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ χρωματικὴ φωτογραφικὴ λαμπρότητα!»².

β. «Μέγα ἱστορικὸ γεγονός»;

Η ΠΡΟΒΟΛΗ τοῦ «κατ’ ἀνάγκην» ἐπιβληθέντος ἔξωθεν αὐτοῦ γεγονότος «μὲ μοναδικὴ λαμπρότητα» ὠλοκληρώθηκε στὰ «**Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 2002**»⁴.

Ὁρθότατα παρατηρεῖ ὁ Καθηγητὴς τοῦ Α.Π.Θ. π. Θεόδωρος Ζήσης:

«Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στὴν Ἑλλάδα τὴν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς 4ης Μαΐου 2001 σημάδεψε ἀρνητικὰ τὴν ἱστορικὴ μνήμη τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν. Παρὰ ταῦτα ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία θεώρησε τὴν ἐπίσκεψη τόσο σημαντικὴ, ὥστε τὴν κατεχώρισε ὡς μέγα ἱστορικὸ γεγονός τοῦ ἔτους 2001 εἰς τὰ “Δίπτυχα” τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 2002. Ἄν ἀνοίξει κανεὶς τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς δύο τόμους, στοὺς ὁποίους διαχωρίσθησαν ἀπὸ ἐφέτος τὰ “Δίπτυχα”, βλέπει κατὰ σειρὰν στίς 1θ’ -κοτ’ τὰ σπουδαιότερα ἱστορικὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δευτέρη χιλιετία καὶ ὁ 11ος αἰὼν σφραγίζονται ἀπὸ τὸ σχίσμα τοῦ 1054 καὶ ἡ τρίτη χιλιετία μὲ τὸν 21ο αἰῶνα ἀρχίζουν, ὅπως γράφεται: “2001. (Μαΐου 4-5), Ἐπίσκεψις τῆς Α. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου - Παύλου τοῦ β’ εἰς τὴν Ἑλλάδα”. Καλὸ ποδαρικὸ μᾶς ἔκανε ὁ πάπας στὴν ἀρχὴ τῆς δεύτερης καὶ τῆς τρίτης χιλιετίας»⁵.

Ὁ αὐτὸς αἰδεσιμολογιώτατος Καθηγητὴς, ἐμβαθύνων περαιτέρω στὸ γεγονός, σχολιάζει:

«Τώρα τὸ “βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως”, δὲν ἀπεικονίσθη ἀπλῶς εἰς τὸν ἅγιον τόπον τῶν χριστιανικῶν ἐντύπων, ἀλλὰ παρέστη σωματικῶς εἰς τὸν Ἅγιον τόπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος καὶ ἐκεῖθεν ἡ παρουσία του παισιουμένη ὄχι ἀπὸ λεζάντες, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο καὶ μερικοὺς ἀρχιερεῖς ἐγένισε τὰ ἐπίσημα ἔντυπα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὡ τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς κατασχύνης! Ποῦ κατέληξεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ποῦ κατέληξεν ἡ Ἱεραρχία, ἀκολουθοῦσα τὴν ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν παρεκκλίναςαν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸν ἀνταγωνιζόμενον αὐτὴν ἀρχιεπίσκοπον Χριστόδουλον!»⁶.

γ. «Τραγικὴ πραγματικότητα»;

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ μπροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος κατακλείει ὡς ἐξῆς ἓνα χαρακτηριστικὸ ἄρθρο του μὲ τίτλο: «**Διαχριστιανικὸς καὶ διαθρησκειακὸς συγκρητισμὸς**»:

«6. Ἡ πρόσφατη ἔλευση τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα συνετέλεσε καὶ στὴν ἀνάδειξη μιᾶς τραγικῆς πραγματικότητος· στὸ ὅτι, δηλαδή, μερικοὶ ἐκκλη-

σιαστικοὶ ἄρχοντες διακρίνονται ἀπὸ τὸν τραγικὸ αὐτὸ διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκευτικὸ συγκρητισμὸ. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πλάνη τῆς ἐποχῆς μας, ὁ μεγαλύτερος καὶ ἰσχυρότερος πειρασμός»⁷.

Ἡ ὁδυνηρὰ αὐτὴ διαπίστωση διήγειρε καὶ πάλι τὸν ὀρθόδοξο ζῆλο τοῦ **Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη**, ὥστε νὰ θέσῃ μίαν σειράν νέων καὶ ἐπωδύνων ὄντως ἐρωτημάτων:

«Πόσο ὅμως “μερικοὶ” μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐπίσκοποι; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς ἐγκυκλίου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μας ἄρχοντες ἐβεβαίωσαν καὶ συνυπέγραψαν ὅτι, κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα, “ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθοδοξία περιεφρουρήθη ἐν παντί καὶ μάλιστα ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ”. Ἀλλὰ ἂν πράγματι συνέβη αὐτό, τότε σὲ ποιοὺ γεγονόσι μπορεῖ νὰ ὀφείλεται ἡ “τραγικὴ” διαπίστωση τοῦ Σεβασμιωτάτου...; Εἶναι φανερὸ ὅτι ὑπάρχει μίᾶ ὀξεῖα ἀντίθεση μεταξὺ τῶν μερικῶν τραγικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ συνόλου τῶν συνυπογραψάντων μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ποῦ βρίσκεται ἀλήθεια... ἡ ἀλήθεια; Στὴν ὁμολογιακὴ εὐφροσύνη τῆς Ἐγκυκλίου ἢ στὴν τραγικὴ (!) διαπίστωση τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἱεροθέου; Οὕτως ἢ ἄλλως σὲ μιὰ τραγικὴ πραγματικότητα!...»⁸.

δ. Στὴν προοπτικὴ τοῦ Διαχριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ

ΜΙΑΝ σαφῆ, λιτὴ καὶ περιεκτικὴ ἀπάντησι στὰ «τραγικά» αὐτὰ ἐρωτήματα δίδει ὁ αἰδεσιμολογιώτατος **Καθηγητὴς π. Θεόδωρος Ζήσης**:

«Στὴν περίπτωσι τοῦ πάπα οἱ ποιμένες δὲν ἔφυγαν ἀπλῶς μπροστὰ στὸ λύκο· ἔκαναν κάτι χειρότερο: τὸν ὑποδέχθηκαν, τὸν καλωσόρισαν καὶ τὸν ἔμπασαν στὴν αὐλὴ τῶν προβάτων»· αὐτοὶ οἱ ποιμένες «πρωτίμψαν ὄχι τὸ ἄρνιο, ἀλλὰ τὸ θηρίο, ὄχι τὸν Χριστὸ, ἀλλὰ τὸν Ἀντίχριστο»⁹.

Ἡ πραγματικὴ ὅμως εἰκόνα τῶν διαθέσεων τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου καὶ τῆς **συλλογικῆς εὐθύνης** τῆς ἐν **Καινοτομίᾳ** Ἱεραρχίας ὠλοκληρώθηκε ἕνα ἔτος περίπου μετὰ τὴν «ἀποφράδα ἡμέρα τῆς 4ης Μαΐου 2001»⁵.

Κατὰ τὴν Ἱεραρχίᾳ τοῦ Ὀκτωβρίου 2001, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ θετικά, τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἀπὸ τὴν ἔντασι τῶν σχετικῶν συζητήσεων, ἐθεωρήθη **«ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ὑπάρξει συνέχεια ἐπισκέψεων»¹⁰**.

Παρὰ ταῦτα, κατὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 2002, ὁ κ. Χριστόδουλος διπύρνε τὸ «ἄνοιγμα» πρὸς τὸ Βατικανό, κινούμενος προφανέστατα στὴν προοπτικὴ πλέον τοῦ **Διαχριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ**.

Τὸ πρωτοφανὲς διάβημα τῆς μεταβάσεως πολυμελοῦς καὶ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου Ἐπιτροπῆς τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου στὸ Βατικανό (8-13.3.2002) ἐγκαινίασε μίαν **συγκρητιστικὴν συνεργασία**, ὅπως ἀνεκοινώθη, «ἐπάνω σὲ θέματα ποιμαντικῆς μέριμνας καὶ προβληματισμοῦ γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο»¹¹!...

Τοιουτρόπως, τὸ βασικὸ δόγμα τοῦ συγκρητιστικοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, δηλαδή ἡ γνωστὴ θεολογία τῆς **Κοινῆς Διακονίας** τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Αἴρεσι ὁμοῦ, προωθεῖται de facto καὶ ἐρμηνὴ τῆς «τραγικῆς» Ἱεραρχίας ὑπὸ τοῦ ἐκκολλαπομένου Πάπα τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος διακηρύσσει – παρὰ τὴν Συνοδικὴ καὶ Πατερικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας – ὅτι

«χωρὶς νὰ ἀρνούμεθα τὶς δογματικὲς πραγματικότητες καὶ διδασκαλίες ποὺ μᾶς χωρίζουν... εἴμαστε σὲ θέσι νὰ συνεργαστοῦμε μαζὶ... πρὸς ὄφελος τῆς Ἀνθρωπότητας»¹² – «ὀφείλουμε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἐξ αἰσθήματος αὐτάρκειας προερχόμενο ἀπομονωτισμὸ μας, νὰ συνεργασθοῦμε μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Χριστιανούς καὶ νὰ ἀναλάβουμε κοινὴ δράση προασπίζοντας τὶς κοινὲς μας ἀρχὲς καὶ ἀντιμετωπίζοντας τὸν κοινὸ κίνδυνο, ποὺ ἀπειλεῖ ὅλους μας»¹³!...

♦ Πάντως, τὸ πλέον ἀνησυχητικὸ εἶναι, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ, «γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία»¹⁴, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα «τὸ ἐγκαθιδρυθὲν κλίμα (νὰ) εἶναι «ὀριστικόν», στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου μεταξὺ Ρώμης καὶ Ἀθηνῶν»¹⁵, ἐφ' ὅσον «γίνονται περισσότερες οἱ ἀνοικτὲς πόρτες»¹⁶, ἢ δὲ «Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τὴν εὐχὴ νὰ παραμείνῃ ἐν ἐπικοινωνίᾳ μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ νὰ προβῇ μελλοντικῶς σὲ ἀνταλλαγὲς ἐμπειριῶν σὲ τομεῖς τῆς ποιμαντικῆς»¹⁷.

ε. Βασανιστικὲς ἐρινύες

Σ **Ε** **π**ροηγούμενο ἄρθρο μας, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς ἐν **Καινοτομίᾳ Ἀντι-παπικούς** ἀδελφούς μας, τοὺς πάντοτε «ἀνησυχοῦντας», ἀείποτε «ὀλιγοροῦντας» καὶ οὐδέποτε «ἀποτολμῶντας», ὑπεθυμίζαμε εἰς αὐτούς, ὅτι στὸ ἐξῆς ἀνήκουν στοὺς «ἐν γνώσει κοινωνοῦντας» μὲ τὴν συγκρητιστικὴ αἴρεσι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἡ μόνη δὲ «σωτηρία» τοὺς εἶναι ἡ θεάρεστος «Ἀποτείσις».

Οἱ διαπιστώσεις, στὶς ὁποῖες καταλήγουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἐν συγκύσει προφανῶς εὐρισκόμενοι, νεοημερολογῖτες ἀδελφοί μας, εἶναι τόσον ὀδυνηρές, ὥστε μόνον ὡς ἀνεπίτρεπτος **στρουθοκαμηλισμὸς** καὶ παιδαριώδης **δονκιχωτισμὸς** θὰ ἦταν δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ **νεο-επιφάνειος ἐκκλησιολογικὴ καινοτομία**, τὴν ὁποία ἐπικαλοῦνται καὶ βάσει τῆς ὁποίας «ἀντίδρασις ναί, ἀλλὰ οὐδέποτε σχίσμα· ὁ ἀγὼν θὰ γίνῃ μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία»!...

Ἡ ἀντι-πατερική αὐτὴ ἄποψις, κατὰ τὸν **Μέγαν Βασίλειο**, εἶναι «ἐγκληματική» καὶ «αὐθάδης»:

«Τὸ μὲν γὰρ Πατράσι μὴ ἀκολουθεῖν, καὶ τὴν ἐκείνων φωνὴν μὴ κυριωτέραν (ἐγκυροτέραν) τίθεσθαι τῆς ἑαυτῶν γνώμης, ἐγκλήματος ἄξιον, ὡς αὐθαδείας γέμον»¹⁸...

Τὰ ἀλλεπάλληλα ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα θέτουν οἱ «ἀνησυχοῦντες» ἀδαπάνως καὶ πάντως μόνον δημοσιογραφικῶς, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἐπισφραγίσουν τὸ ἐπετειακὸ αὐτὸ ἄρθρο μας, θὰ ἀποτελοῦν συνεχῶς τὶς **βασανιστικὲς ἐρινύες** γιὰ τὴν τεραστίαν εὐθύνην ὧσων (Νεοημερολογιτῶν, «Θεοδορομιτῶν», «Ὁρθοδοξο-Τυπικῶν», Ἀγιορειτῶν, Ὁργανωσιακῶν κ.ἄ.) ἐπὶ σειρὰν ὄλην δεκαετιῶν συνέβαλαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συμβάλλουν στὴν προαγωγὴν καὶ ἐδραΐωσιν τοῦ συγκρηπιστικοῦ **Οἴκουμενισμοῦ**, ἔστω καὶ μὲ τὴν παθητικὴν στάσιν τους.

Ὁ Θεολόγος κ. Θεόδωρος Γεωργόπουλος ἐρωτᾷ ἀγωνιωδῶς:

«Αὐτὴ, λοιπόν, ἦταν ἡ ἀπλὴ προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψι τοῦ πάπα;... Γιατὶ ἐλέχθησαν τόσα διπλωματικὰ ψεῦδη ἀπὸ χεῖλη ἀρχιερέων ὀρθοδόξων πρὸς τὸν ὀρθόδοξο ἑλληνικὸ λαό; Γιατὶ ἀποκρύπτεται συνεχῶς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Παπική;... Οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιατί κατῆντησαν κωφάλαοι; Συμφωνοῦν μ' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Βατικανοῦ; Ἄν συμφωνοῦν, τότε δὲν ἔχομε πλέον ὀρθοδόξους ἐπισκόπους διαδόχους τοῦ Μ. Ἀθανασίου, τοῦ Ἀγίου Φωτίου καὶ τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ... Πολεμοῦν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ μικρὰ καὶ πολλὰκις προσωπικὰ θέματα; τῶρα ποὺ τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ πίστις, ἀδρανοῦν;...»¹⁹.

♦ **Καταληκτῆριος ἐπισήμανσις.** Προεσημειώσαμε, ὅτι ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ θετικὰ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου 2001 ἐθεωρήθη, «ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ὑπάρξει συνέχεια ἐπισκέψεων»¹⁰.

Στὴν Ἱεραρχία αὐτήν, κατὰ τὴν μαρτυρία μετασχόντος Ἱεράρχου, ἐτέθη «τὸ θέμα τῆς προσεγγίσεως τῶν σκανδαλισθέντων καὶ δυσαρεστηθέντων Ἱγουμενῶν, Μοναχῶν, Καθηγητῶν καὶ ἀπλῶν πιστῶν»²⁰, ἐξ αἰτίας τῆς στάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἔναντι τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα, ὡς «καὶ τῆς ψυχολογικῆς καὶ συναισθηματικῆς ἐπανασυνδέσεώς των μὲ τὴν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας»²⁰, δηλαδὴ τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία «βαρῶς φέρει τὴν θλίψη ἀγωνιστῶν καὶ ἐκλεκτῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει πολὺ προβληματισθῆ»²⁰.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς **Καινοτομίας** κ. Χριστόδουλος εἶπε μάλιστα ἐπὶ λέξει,

«ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ πράξει τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ νὰ ζητήσει συγγνώμη δι' ὅσα ἔσκανδάλισε τοὺς ἀδελφοὺς»²⁰.

Ἐν τούτοις, ὁ μακαριώτατος ὄχι μόνον δὲν ἔπραξε «τὰ πάντα» πρὸς διόρθωσιν, ἀλλὰ «ἐπὶ πλεῖον προέκοψεν ἀσεβείας»²¹...

Ἄρᾳ γε, στὴν νέα συνῆλυσιν τῆς Ἱεραρχίας (Ὀκτώβριος 2002), πόσα ἀκόμη «διπλωματικὰ ψεῦδη»¹⁹ θὰ λεχθοῦν, στὴν προσπάθεια νὰ «καλυφθῆ» τὸ περαιτέρω διευρυνθὲν καὶ παγιωθὲν χάσμα μεταξὺ «διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ὧσων ἔσκανδαλίσθησαν μὲ τὴν ὄχι πλέον «καὶ ἀνάγκην»² ἐπίσκεψιν στὸ Βατικανό, ἐφ' ὅσον αὐτὴ

«είχε ὀρισθῆ ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»²² καὶ ἐφ' ὅσον

«Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ [ΤΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ] ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΝΟΙΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ»¹⁶;...

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος 2002, σελ. 164-166.

1. Περιοδ. «**Τόλημη**», ἀριθ. 13/Νοέμβριος 2001, ἐξώφυλλο καὶ σελ. 13. Βλ. καὶ σελ. 42-45, ὅπου δημοσιεύεται σχετική συνέντευξις τοῦ κ. Χριστοδοῦλου στὸ ἰταλικὸ περιοδικὸ «**Il Regno**» καὶ μία ἀκόμη φωτογραφία μὲ τὸν Πάπα.
2. Ἰωάννου Κορναράκη, «Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα!», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1457/3.5.2002, σελ. 1 καὶ 5.
3. Περιοδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 5/Μαῖος 2001, σελ. 377-394: «Ἡ προσκνηματικὴ ἐπίσκεψη τοῦ Ῥωμαίου Ποντίφικος στὴν Ἑλλάδα» (φωτογραφίες 6).
4. «Δίπτυχα 2002», τόμος Α', σελ. κατ'.
5. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση, «Ὁ Πάπας δὲν ἔφυγε. Εἶναι διαρκῶς παρὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1450/15.3.2002, σελ. 1 καὶ 5.
6. Τοῦ Αὐτοῦ, «Ὁ Πάπας. Ἡ Ἱεραρχία ἐπίστευσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλὰ ἀπίστησεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1434/16.11.2001, σελ. 1 καὶ 5.
7. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, «Διαχριστιανικὸς καὶ διαθρησκειακὸς συγκρητισμὸς», ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση», ἀριθ. 71/Δεκέμβριος 2001, σελ. 9 καὶ 11.
  - Εἶναι ἀξιοσημείωτον, ὅτι τὴν 10.7.2001, ὁ σεβ. κ. Ἱεροθεὸς ἔγραφε πρὸς τὸν π. Θ.Ζ. τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:
«Ὅσοι γνωρίζετε, ζοῦμε σὲ μία περιέργη ἐποχὴ, στὴν ὁποία ἐπικρατεῖ διάχρυτα ὁ διαχριστιανικὸς καὶ διαθρησκειακὸς συγκρητισμὸς. Καὶ τὸ φοβερότερον εἶναι ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ πνεῦμα διακατέχονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐκφραστὰ τῆς ἀληθείας».
- (Περιοδ. «Θεοδομία», ἀριθ. 4/Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 2001, σελ. 174).
8. Ἰωάννου Κορναράκη, «Ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια διὰ τὸν Πάπαν;», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1445/8.2.2002, σελ. 1 καὶ 6.
9. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση, «Ἐκ τοῦ πικροῦ γλυκὺ», περιοδ. «Θεοδομία», ἐνθ' ἄνωπ., σελ. 7 καὶ 6.
10. Μητροπολίτου Γουμένισσης κ. Δημητρίου, «Σχόλια Μετασυνοδικὰ ἐπὶ τοῦ Β' Ὑπομνήματος ἐνώπιον τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας (Ὀκτώβριος 2001)», Διαδίκτυον.
11. «Δελτίον Τύπου» Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 5.3.2002, Διαδίκτυον.
12. Γράμμα τοῦ κ. Χριστοδοῦλου πρὸς τὸν Πάπα Ῥώμης, 4.3.2002, Διαδίκτυον.
13. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1429/12.10.2001, σελ. 6.
14. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 607/31.3.2002, σελ. 3.
15. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 608/30.4.2002, σελ. 8 (δηλώσεις τοῦ ἐπ. Ἀχαΐας κ. Ἀθανασίου).
16. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 608/30.4.2002, σελ. 9 (δηλώσεις τοῦ Οὐνίτου π. Δ. Σαλάχα).
17. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», αὐτόθι.
18. Μ. Βασιλείου, ΡΓ τ. 32, στλ. 392CD/Ἐπιστολὴ ΝΒ', Κανονικαῖς, § α'.

19. Θεοδώρου Γεωργοπούλου, «Ψεύδη και πραγματικότητα δια τὰς σχέσεις μετ' ἄπ'αν. Τί ἀπεκλείετο καὶ τί συντελεῖται ἤδη», ἡμερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1459/24.5.2002, σελ. 5.
20. Περιοδ. «Θεοδομία», ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 175, ἐπιστολὴ μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου.
21. Πρὸβλ. Α΄ Τιμοθ. β΄ 16.
22. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 607/31.3.2002, σελ. 5.